

nævne Skanderborgmodellen, hvor alle ved, at sagen var den, at vi blev tvunget til at stemme for en samlet pakke. Hvis vi så ville stemme ja til nogle af de her ting, skulle vi også hænge på en rigtig kedelig omgang kontroludbud, som regeringen havde lagt op til, hvilket jo igen er ufrihed til kommunerne.

Så når man kigger på den samlede debat, må man sige, at der er en stor gruppe af oppositionspartier, som siger ja til kommunal frihed, frihed til at styrke og udvikle velfærden, mens der på besynderlig vis blandt de liberale partier, blandt de borgerlige partier er en besynderlig trang til at tvinge kommunerne til at lave en dårligere velfærd. Det synes jeg godt nok er trist.

Jeg ved ikke, om det er Dansk Folkeparti, som får lov til at sætte dagsordenen for meget. Vi hører Dansk Folkepartis ordfører, hr. Hans Kristian Skibby, sige: Det frister ikke Dansk Folkeparti. Det tror vi gerne. Det, der åbenbart frister Dansk Folkeparti, er mistillid, kontrol, nidkærhed og centralisme. Det er det, vi ved der frister Dansk Folkeparti, og det har så åbenbart smittet af på regeringspartierne, at man hellere vil tvinge kommunerne til at reducere velfærden frem for at give friheden til at få velfærden til at blomstre og spire, som jeg kan fornemme at både Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten sammen med os Socialdemokrater vil være med til.

Sagen er jo den, at vi jo ikke har et samfund, der er ledet af frihedens parti. Vi har jo alle sammen hørt formanden for Kommunernes Landsforening, Erik Fabrin, give udtryk for, at det samfund, vi lever i i øjeblikket, er alt andet end et samfund, der er styret af frihedens parti. Det er jo ufrihedens parti, det er det nidkæres parti, det er kontrollens parti, det er centralismens parti, som har travlt med at neckaste en række meget stramme reguleringer over kommunerne, sådan at man har meget svært ved at udvikle sig, man har meget svært ved selv at tage initiativ.

Sagen er den, at landets kommuner aldrig har været holdt i nogen kortere snor end under den nuværende regering, som styrer landet med mistillid og kontrol frem for med tillid og frihed.

Regeringen har lagt et meget tungt lag af bureaukratiske regler og såkaldt procesregulering ned over kommunerne, og det har medført minuttyranni, ufrihed og unødigt kompliceret regulering af kommuner og medarbejdere. Lad os tage et konkret eksempel: Vi ved, at en socialrådgiver i en kommune bruger 82 pct. af sin tid

på skemaer, på bureaukrati, på kontrol frem for at hjælpe borgerne. Det er altså dagens Danmark anno 2008 under en regering, der er styret af ufrihedens parti, Venstre. Derfor kalder situationen på forandring, og derfor er Socialdemokratiet gået foran og har lagt en række konkrete forslag frem. Der vil jeg gerne sige, at det altså var en noget besynderlig melding fra Dansk Folkeparti, som lige pludselig problematiserede, at Socialdemokratiet tog et initiativ og kom foran ministeren med det initiativ. Tænk sig at have den frækhed.

Skulle det være problematisk? Skulle det være problematisk, at man som oppositionsparti tillader sig at fremsætte et konkret, konstruktivt forslag? Vi har jo tit hørt Venstre og Konservative pege fingre ad Socialdemokratiet og sige: Socialdemokratiet skælder kun ud, de peger kun fingre, de finder kun det negative frem, de finder kun hår i suppen.

Så kommer vi med et konkret, gennearbejdet forslag til en masse frihedsrettigheder, der kan få velfærden til at spire og blomstre, og så får vi at vide: Det kan vi ikke lide, det er helt utidigt; prøver Socialdemokratiet på at blive ministre, der kommer og overhaler ministeren inden om? Det var da en mærkelig argumentation.

Lad mig nævne et par af de konkrete forslag, vi lægger op til. Vi ved jo alle sammen, at nogle af dem, vi er allermest ufri over for i det her samfund, nogle af dem, vi er allermest nidkære over for i det her samfund, jo er dem, som er alersvagest, nogle af dem, som er uden for arbejdsmarkedet, og der er en meget klar kontrolinstans, hvor man beder folk om hver eneste uge at klikke ind på deres cv. Der spørger vi: Er det den rigtige måde at gøre det her på?

Når vi lytter til, hvad socialrådgiverne siger, får vi at vide, at det er meget bedre at bruge kræfterne på at lave en aktiv jobsøgningsproces, og så spørger de, om ikke de kunne få lov til det. Vi har ikke flertal her på Christiansborg til at gennemføre en sådan ændring, men fra socialdemokratisk side siger vi: Lad os da give friheden til, at kommunerne selv kan vælge, sådan at vi kan se, hvad der fungerer bedst, hvad der er bedst til at få folk i arbejde. Lad os give friheden til det.

Vi lægger også op til – og det er jeg meget glad for der også var opbakning til fra resten af oppositionen, i hvert fald fra SF og Enhedslisten – at kommunerne kan sige om en kommunal byggegrund, at de faktisk gerne vil have billige boliger der. Vi ved, at man f.eks. i København